

ПЕЙО ЯВОРОВ
ЗАБРАВЕНА
ЕТЮД

chitanka.info

Грейна, трепна и залезна
вечерна звезда;
неживяла — и зачезна
галена Милица...
Висината потъмняла —
було на звезда!
В що нерадост е видяла
хубавица?

Ако има негде птичка
в клетка позлатена,
още рожбица едничка
с прах неопрашена,
ето нея!... Тя — благатка
на земята наша,
тя — за майка и за татка
цвете в чаша.

Ако бъде самовила
чемерна магия
или млада подлудила
грешник и светия,
то Милица — право, ей я
небо-сън изгора,
дето няма като нея
нигде втора.

Пак. И залъгалка блага
и лекарство сяко,
а да може — не помага
и от пиле мляко. —
„Мила, Мила!...“ — „Нищо, мамо,
остави ме, татко!“ —
Инак беше, инак само
как за кратко!

Пяха и петлите втори;
 и зора се вече пука;
 свещ зад момини прозори
 на догаряне блещука...
 В рай-гнездце сама Милица
 още бди: скръбта змеица —
 в сладък час горчива среща,
 у дома си в къща чужда
 шепне думица зловеща
 и съня страхлив прокужда.

И свещта ту любопитно
 в ненагледен стан се взира,
 ту възтържно ситно-ситно
 запламти... На крепка мира
 тънка риза е покрила
 жива прелест... Къдра свила
 водем си почива — ето
 въз плещите мрамор бели.
 А ръчицата, крачето —
 слънце, месец са огрели...

Под три ката низ бисери
 на лебедената шия,
 неспокойна гръд трепери
 и вълнува се: гори я
 пламък на копнежи скришни:
 оня, който в двете вишни,
 в устниците сочни блика;
 оня, който грей в пожара
 на странички дивна лика
 с половинките от нара!

Ала нощ е отразена
 в замъглените очици.

И росица замразена —
сълзи светят на ресници...
Леком трепне тънка вежда
и на хвръкнала надежда
сенчицата мимолетна
по чело се мерне бърже,
тъй — на миг... И жал заветна
пак си нишката завърже.

ш

Чак при облаците горе.
под небето,
сив сокол, гидия лиха,
вил се гордо. А в полето,
сред цветята — яребица...
Отвисоко
рейнал поглед нашироко,
кръг по кръг сокол извива;
а на пъстра яребица
сърчицето ѝ отива...

„Ох, да може... Дай ми, боже,
дай сокола!“
А сокол се спуща вече —
и крило с крило се сплита,
гръд горяща
до горяща гръд допира...
И топи се яребица
в сладък огън,
и топи се яребица,
и премира.

Но когато след минута
яребица взор открива —
болка люта!
И наяве сън ли беше,
де сокола?

В ясни кърви гръд ранена:
остра нокът я пробола,
мъжка шепа я раздрала
и сърцето — яребица
без сърце остана!...

IV

Сутрен стане ли Милица
от легло — и чело
слага въз памук ръчица
    кротко нажалена,
    в мисли вгълбочена:

„И на сън ми се вестява...
Вече знам, само там
Всичко, всичко се смирява —
    и любов и злоба —
    всичко, само в гроба“.

Иде тя доне в градина
сам-сама, миризма
от шибоеца и крина
    пълногръдно вдъхне,
    тихичко въздъхне:

„Ах, цветя! За пръв път ето
тук при вас, в утрен час
трепет ми обзе сърцето —
    чудно сладко име —
    в дивен сън плени ме.“

* * *

Вечер греят ли звездите,
тя мълчи и очи

устреми към висините,
като че ли пита
горко жаловита:

„Вредом гледате, звездици,
по света — любовта.
Дали всякъде, сестрици,
миг честита бива,
сълзи век пролива?“

* * *

Тъмна нощ ли бъде: „Клета,
аз го, ах, не разбрах, —
като тая нощ проклета
в погледа му нещо
мяркаше зловещо.“

Или пък бесней фъртуна;
„Горък той за покой
беше ли роден? Не, буна
някаква в гърдите
тровеше му дните!“

* * *

„Болки странни, мъки тежки
виждах аз и тогаз
правех в ласките ми жежки
мисли да удави,
скърби да забрави.

И забравяше той всичко,
отмалял, в огън цял;
и, сърце, и ти самичко

знаеше тогава
щастие, забрава...“

* * *

Стане слука, хубавица
види как гълъб — драг —
гали драга гълъбица,
луд крила разпери
и в несвяст трепери...

Мигом бедна изнеможе
и бледней, каменей,
в гръд се нож забие... „Боже,
как ме той остави,
боже, и забрави?“

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.